

[Ministeren for europæiske markedsanliggender.]
ud fra en rent sproglig bedømmelse, og den forstod jeg selvfølgelig også at hr. Gert Petersen interesserede sig for, nemlig dette begreb „union“. Der er kun dertil at sige, hvad statsministeren uden tvivl senere vil uddybe, at dette begreb ikke omfattedes af en ensartet tolkning af topmødedeltagerne, og derfor ligger der altså ikke mere i dette begreb end det, man senere kan blive enig om; det vil igen sige, at det danske standpunkt for, hvor langt man ønsker at gå med hensyn til integration, også kan fastholdes, efter at man har tilsluttet sig den formulering.

Hr. Gert Petersen var navnlig inde på communicateets anvendelse af artikel 235 og mente, at der var noget farligt ved, at den specielt var blevet nævnt. Deri kan jeg ingenlunde give hr. Gert Petersen ret. Jeg synes tværtimod, at hr. Gert Petersen måtte føle sig trøstet af, at man i det communiqué specielt nævner artikel 235, idet man jo fremhæver, at de foranstaltninger, der skal gennemføres, skal gennemføres ved hjælp af Romtraktatens artikler, herunder også artikel 235.

Hr. Gert Petersen erindrer uden tvivl den diskussion, vi har haft både her i tinget og på masser af møder ude i landet om, hvor langt man ville gå med den økonomiske og monetære union, hvor ikke mindst hr. Gert Petersen meget ofte fremhævede Wernerplanen og dér flere gange hævdede, at der var en samstemighed mellem Wernerplanen og de beslutninger, der blev truffet på Ministerrådsmødet i februar-marts 1971. Men der er jo netop den meget væsentlige forskel på disse to papirer, at i Ministerrådsbeslutningen gjorde man udtrykkelig opmærksom på, at der ikke var taget stilling til, hvordan tredje fase skulle gennemføres, og det vil sige, at man ikke accepterede den vidtgående fortolkning af Wernerplanens forslag om en økonomisk-monetær union, hvor man jo talte om, at noget sådant skulle gennemføres ved nye overnationale organer. Hr. Gert Petersen ved uden tvivl, at netop når man anvender artikel 235, har man dermed afvist muligheden af at gå ind for nye overnationale organer, idet det ikke er muligt med hjemmel i artikel 235 at opbygge nye overnationale organer, hvorved de enkelte lande afgiver suveræniteten. Artikel 235 er en

udfyldningsartikel, som alene vedrører de forhold, der er omtalt i de operative artikler i Romtraktaten, og nye suverænitetsafgivelser eller optagelse af helt nye emner for det samarbejde kan ikke gennemføres ved hjemmel i artikel 235.

Det, man muligvis kunne forestille sig at man kan gennemføre, er en videre udbygning f. eks. af fiskeripolitikken, f. eks. af industripolitikken, fordi man på det tidspunkt, da man formulerede Romtraktaten, ikke havde forestillinger om, på hvilken måde man skulle praktisere et videregående samarbejde, men stadig væk inden for rammerne af det, der er indeholdt i de operative artikler i Romtraktaten. Jeg synes altså, at det, at man nævner artikel 235, burde være til trøst for hr. Gert Petersen, og efter min mening er det netop et bevis for, at man ikke er gået videre end det, vi hele tiden har ment man ikke burde.

Det lingvistiske problem om, hvad der står på brevpapiret fra sekretariatet, har jeg ikke kunnet fordybe mig yderligere i, men jeg har dog henvendt mig til tjenestemænd i markedssekretariatet og spurgt, hvordan ordet er opstået. Dér oplyser man over for mig, at det ikke er en engelsk oversættelse af „markedssekretariatet“, som er blevet dannet efter den 2. oktober, men tværtimod et begreb, man har anvendt helt tilbage i 1967, hvor vi havde den samme opfattelse af integration, som vi har i dag, og som vi også havde før den 2. oktober. Der er, så vidt jeg forstår, uden at jeg nu skal kaste mig ud i store sproglige debatter, et problem med, hvordan man skal oversætte markedssekretariatet eller ministeriet for markedsanliggender specielt til engelsk, fordi „market relations“ på engelsk opfattes på en noget andet måde end det, vi lægger i ordet „markedsforbindelser“ og „markedssager“. Men der er altså ikke nogen som helst form for ændring i holdningen gennem dette brevpapir; det har eksisteret længe.

Må jeg sige til det emne, som både hr. Gert Petersen og hr. Skovmand var inde på vedrørende forholdet til u-landene, at der heller ikke ved de beslutninger, der blev truffet på topmødet i Paris, har fundet nogen form for ændring sted i forhold til det, der har været den danske regerings erklærede holdning i disse sager. Det, vi her har tilsluttet os, er fuldt på linje med det, der